

„Ne, to opravdu nechte, to se může stát každému. Kluci, ať vám čokoláda chutná, jo?“ Usměju se, jak nejlépe dokážu, a běžím k baru uklidit tu potopu.

Cink. Další zákazník. Bože, proč zrovna dneska?

„Hned jsem u vás!“ Zametám poslední střepy a házím na zem papírové utěrky. O dvě minuty později už chlapíkovi podávám espresso a koutkem oka vidím, jak si Sam balí batoh. Jak to? Čtyři rozhodně být nemůžou. Úředník zaplatí kartou a odchází.

„Nemůžu ti náhodou nějak pomoci?“ zeptá se Sam tím nejnežnějším hlasem, jaký jsem kdy slyšela, a položí na bar sesbírané špinavé nádoby.

„Cože?“ vyvalím na ni oči.

„No, vypadá to, že by se ti hodila.“ Rukou ukáže do prostoru.

„To myslíš vážně?“ vyhrknu a najednou mi zvlhnou oči. „Ty mi chceš pomoci?“ Zvonek ohlásí dalšího zákazníka. *Tady není o čem přemýšlet a ani na to není čas, Al, nebud' blbá.* Není to vhodné. *Já vím. Ale. Ale? Pro jednou se vykašli na tu svou podělanou hrdost a uznej, že potřebuješ pomoci!*

„Dobře, dobře, díky, batoh si hoď sem a tady tohle si vem na sebe. Můžeš sesbírat zbytek nádobí a donést ho? A, Sam? Bože, Sam, děkuju.“

Sam začne tím, že sebere mokré utěrky a zajde si za bar pro další, aby byla podlaha opravdu suchá. Smeták dá do rohu, aby nikomu nepřekážel, pak začne sbírat nádoby a u toho se usmívá na hosty. Vypadá, jako by tady pracovala roky, a zatímco já vyřizuju objednávky, umyje všechno nádoby a dá ho přesně tam, kam patří. Jak je tohle možné, to nechápu.

Kolem půl čtvrté se nápor lidí uklidní. Vše se vrátí do svých kolejí a vypadá přesně tak, jak má. Díkybohu, teda díky ní. Právě mě zachránila.

„A tady,“ řekne, když máme vyřízené všechny objednávky.

„Co to je?“

„Libra šedesát.“

„Za co?“

„Za ten čaj, já ho neplatila.“

„Aha! Ne, prosím tě, já dlužím tobě za dnešek, a daleko víc než libru šedesát, takže to nechej.“

„Ne, pořádek dělá přátele, takže ti to zaplatím, trvám na tom.“

„Ne.“

„Ale jo.“ A pak hodí mince do sklenice na spropitné.

Tos neudělala! „Fajn! Dlužíš mi oběd, ve středu. Vyzvednu tě ve dvanáct. Dej mi adresu.“

„Nedám.“

„Nedáš?“

„Ne.“

„Tak telefonní číslo.“

„Ne.“ Co to sakra je? Hra na nejvíc „ne“ za jednu minutu? Proč? Nejdřív mi přijde pomoci, a teď tohle?

„A jak se teda domluvíme, hm?“

„Kolik ti je?“ Zdá se mi to, nebo právě úplně změnila téma?

„Dvacet sedm a –“ Chci pokračovat, ale ona mě nenechá.

„Máš odjakživa telefon?“

„Eeh, ne...?“ nechápu, kam tím míří.

„A přesto žiješ, je to tak?“

„Mhm,“ zmateně kývnu.

„Tak vidíš. No, budu muset jít.“ Podívá se na hodinky a sundá si zástěru. „Bylo to prima. Podala bys mi, prosím, batoh?“

„Jo-o, jasně.“

Obejde bar a je na odchodu. „Tak zatím.“

„Počkej, Sam!“ křiknu na ni, až se pár lidí otočí. „Přijdeš zas zítra?“

„Hm, hm, hm,“ pokývá hlavou. „Možná.“ Usměje se a nechá mě stát absolutně odzbrojenou.

Tak moment. Naprosto se mnou vymetla! Neodpověděla na jedinou moji otázku! A co mělo znamenat to „možná“? Jaké možná? Přijde. Určitě. Jako každý den. Ale tohle napínání bylo děsně sexy. Ježíš, jak mě to napadlo?! No dobře, bylo. Dost! Ještě štěstí, že mi nedokáže číst myšlenky...

Překontroluju telefon. Dva zmeškané hovory od Petea. Trochu pozdě, kamaráde. Alex se ani neobtěžovala ozvat. No co. Stejně za dvě hodiny končím. *Možná.* Zakroutím hlavou a musím se usmát.

Zamknu a vydám se kolem řeky.

Ale ne, zapomněla jsem. „Promiň, dnešek byl vážně na hlavu.“ Veverka se postaví na zadní, kývne hlavou a vyskáče na strom. Díky, že aspoň ty to chápeš.

Za necelých deset minut už zvoním u dveří Alex.

„Hej! Polož to! No tak! Nemůžeš ho bít, je to tvůj brácha!“ Pak se ozve rachot, kroky a otevřou se dveře. Alex má v ruce gumový meč, který nejspíš sebrala bráchovi. Na vteřinu se mi jí zželí, přece jen čtyři mladší sourozenci nejsou žádný med.

„Co tady děláš, Al?“ Co tady dělám? Žádné promiň?! No to snad nemyslí vážně!

„Co tady dělám?! To má být vtip? Kde jsi sakra byla? Víš, jaký tam byl bordel? Byla jsem tam sama! Sama a v sobotu! Doufám, že máš sakra dobré vysvětlení, protože ses ani neobtěžovala zavolat! Kde máš jako telefon?“ V ten moment Alex zbledne jak stěna.

„Ale, já dělám až zítra...“ řekne dost opatrně.

„No, zítra TAKY!“ rupnou mi nervy. Pak se nadechnu, sundám si brýle a promnu si kořen nosu. „Vždyť jsem ti včera psala, abys přišla dřív,“ dodám už klidnějším hlasem. „A tys to potvrdila.“

„To těžko.“

To těžko? Vytáhnu telefon, div si neurvu zip na kapse. „Tady,“ vrazím jí ho před obličej.

„Nechci nic říkat, ale to není moje číslo.“

„He?“ Podívám se na ono *ok*, které patří dodavateli. Zpráva od Alex zůstala bez odpovědi. Sakra. To máš z toho, že děláš milion věcí najednou! Křičela jsi na ni za vlastní chybu.

„Ale v osm jsi tam měla být tak jako tak.“

„Ale já myslela –“

„Žádné myslela! Tohle je na palici. Fajn, víš co? Strhnu ti část výplaty jako pokutu a zítra tam budeš na vteřinu přesně, jasné?“

Nadechne se, ale pak jen poraženě sklopí hlavu: „Jasné.“

„Fajn, domluveno. Už půjdu, bráchové se ti zas začínají vraždit. Zítra na čas, jo?“ A lehce se usměju.

„Jo, budu tam. Tak zatím.“ Zavře dveře, já si do mobilu dopíšu poznámku a vyrazím domů.

Dnešek je snad za trest. Jediné, co chci, je jít do sprchy a padnout do postele. Co tady dělá Pete?

„Ahoj,“ vstane ze schodů. V ruce drží krabičku z pekárny Paul.

„Neber úplatky, neber úplatky, tohle je pro mě?“

„No jasné,“ podá mi ji. „Volala jsi... Byli jsme úplně na šrot, ta rozlučka se nějak zvrhla. Pak jsem zkoušel volat zpátky, ale už jsi to nebrala. Říkal jsem si, že nestíháš v práci. Jenže teď jsem ti volal znova a zase nic. Báł jsem se, co se děje. A co pomůže víc než něco dobrého?“

Otevřu krabičku. Citrónové makronky! Celá se rozsvítím a on se usměje od ucha k uchu. „Máš je ráda, ne?“

„Trošku. Tak pojď dál, ty opice, dáme si je s čajem.“

Vytáhnu klíče a odemknu hlavní vchod.

* * *

„To jako nepřišla vůbec?“ diví se Pete, když si sedneme.

„Vůbec.“

„Jak jsi to proboha zvládla? No, to mě štve, že jsem ti to ráno nevzal!“

„Zavřela jsem horní patro. A ty bys stejně asi nebyl práce schopný. A pak...“

„Pak co?“

„Sam mi tak trochu pomohla.“

„Cože?!“

„Jo, já vím, já vím, byla to blbost, ale tohle byla naprosto zoufalá situace, tak co jsem měla dělat?“

„Musíme najmout víc brigádníků.“

„Jo? A platit je bude kdo?“

„Vždyť máš ještě tu nouzovou rezervu.“

„NOUZOVOU. Navíc, tohle nebyla nouze, ale lidská blbost. Neměla jsem po ní tak vyjet, co?“

„Podle mě si to zasloužila.“

„Víš, že to nemá jednoduché.“

„Jo, jenže ty seš její zaměstnavatel, ne Matka Tereza.“

„A co když pak nepřijde? Už tak dělá za minimálku a kráva šéfová na ni řve.“

„Povídáš blbosti. Asi z hladu, co? Na.“ Přisune ke mně krabičku s posledními makronkami. „Na mě jsi taky řvala, a odešel jsem snad? Ne. Nikoho lepšího než tebe neznám. Jo, občas ti ujedou nervy, ale to snad každému, ne? Tak se přestaň kopat do prdele, nebo tě nako-pu já.“ Zapíchne prst do stolu a dramaticky se napije čaje.

Mám dojem, že mi spadla brada. Pete je vážně ten nejlepší člověk v mém životě. Jako dokonalý starší brácha. A má pravdu, Alex si zasloužila srovnat do latě.

8

„Here comes the sun, tudu dudu, here comes the sun and I say, it's all right. Tududu du du du tudududu.“ Vyzpěvuju si s tím nejohranějším CD, které v autě mám. Dnes ráno se totiž cítím asi o deset kilo lehčí. Stihla jsem zaplatit všechny účty, včetně nájmu, a pořád jsem v plusu. No není to báječné?

Hlavně si nikdy nepůjčuj, dcero, poslouvej tatínka, vím, o čem mluvím. Tenkrát jsem mu to slíbila. Dítě otci slíbí cokoli, kupříkladu i to, že nikdy nevyroste a bude pořád jeho malá holčička. Jenže sen mít vlastní kavárnu byl zkrátka silnější. Jestli jsem toho někdy litovala? Samozřejmě že ano. Nejvíce v průběhu prvního roku, kdy jsem se topila v záplavě červených čísel a nedokázala se vůbec nadechnout. Tehdy mě neuvěřitelně podržel Mark. Opravil mi v kavárně kdeco, zkrátka *zlaté české ručičky*, nebo tak nějak to říkal. A myslím, že si to ani neuvědomoval, ale každý utažený šroubek upevnil nejen můj byznys, ale hlavně mou víru v mé sny. *Může to fungovat. BUDE to fungovat.* Živě si pamatuju ten pocit, když jsem odemkla poprvé.

První týden, první hosté, první účty, první zaměstnanec, až do prvních zelených čísel. Prakticky rok jsem pracovala zadarmo a domácí jsem nájem platila se zpožděním. Chápala to, fandila mi a dodnes má za to u mě kávu zadarmo. Já *nezapomínám*, nikdy.